

Parasòmnies

Carles Ribas

La bèstia és noctàmbula des d'antic. Un cop s'ha escolat dins el pis, acomoda el seu pes amb agilitat felina al damunt del pit de l'home que, sembla, dorm a estones. Malgrat que la seva forma és de gos pelut i negre, no es tracta d'un quisso afectuós buscant abric a prop de l'amo. Amb les seves peculiars quatre potes d'acer, el monstre no vol afecte humà de cap mena, ben al contrari: només desitja martiritzar per simple perversió. La fera s'hi posa bé: aixafa el cos rígid i l'apropa a l'asfíxia; segresta l'alè i li deixa els músculs inerts; absorbeix la vitalitat i gaudeix mentre desvetlla; engendra malsons... O potser el malson és ella?

El despertar s'acosta, i abans de convertir-se en ombra i esmunyir-se ràpidament, la Pesanta necessita percebre les esgarrifances que sentirà l'home quan es trobi atrapat dins un cos que no respon, alimentant-se dels sentiments d'horror del qui és viu però se sent mort. Poc després —temps fugisser— tocarà anar-se'n. Demà, però, potser tornarà.

Quan arriba el moment de marxar, en travessar el forat del pany de la porta de la cambra, el sistema parany instal·lat pel dorment —un percaçador a sou del govern de torn— estaborneix i captura la materialització. La interfície d'usuari l'avisa que un altre mite ha estat recol·lectat, i que ja està llest i preparat per restituir a l'imaginari col·lectiu, d'allà on no havia d'haver sortit mai.

 El relat és inclòs com a pròleg del llibre col·lectiu *Cartografia del planeta goblin* (SECC Edicions, 2020).